

чи отецъ имъ, и майка имъ, са и двойца много стари, и немогать да ся отарватъ отъ тая опасность. Сыновныя любовь бѣше торжественна, и благородни те млади извыкнаха велегласно, кое ли сокровище може да е толко многоцѣнно, колко то са они, кои то намъ са дали бытіе то, ни са отхранили, и ни са пригледали, по сичкія нашъ животъ? — И тѣя като рекоха той часъ ся спуснаха единъ отъ тѣхъ зель баща си на рамо то си, а другія майка си, и по благополучію, минали са безопасно дыма и пламени те, кои то обыколиха. — Колко то са видѣли това чадолюбиво поведѣніе, ся почудиха сички те весма. Тѣя сущи те, и потомцы те имъ всегда най послѣ именовали са, той путь, чрезъ кого то тѣя благочестиви сынове были са минали кога бѣгаха. Нива благочестивыхъ сыновъ.

Сыновная Любовь.

Нѣкой си Ирландезинъ корабленникъ именуемый Векнеръ, странствоваше. и путешаваше отъ Запады те Индіи въ Франца, имуць съ себе си сына си, кой то ся именоваше Уолліонъ. Тѣва дѣте было дванадесятигодишно, и сичко то си ученіе было на нѣколко знанія за мореплаванъ то. Обаче имаше голѣма тѣлесна сила, и дѣятельность, както, и чудно добро ученіе, и остроуміе. Отъ мекихъ ногтей, сочише голѣма дерзость, и великодушіе, щото начало корабленника му рече единъ